ədalət.- 2022.- 3 sentyabr.- S.8.

ƏŞRƏF VEYSƏLLİ

TƏRTƏR ÇAYI

Qayaları gözəlliyin keşiyində dayanar,
Çiçəkləri günəşin al rənginə boyanar,
Nəğməsindən torpağın yatan bəxti oyanar,
Bulud da zirvələrdən sallanıb öpər çayı,
Məni məftun eyləyib yurdumun Tərtər çayı.

Burda dadı başqadır sevincin də,qəmin də,
Hay- həşirdi bayaqdan meşələrin həmində,
Ləpələr nə oxuyur yenə öz aləmində.
Fərəh,sevinc bürüyüb qəmdən bixəbər çayı,
Məni məftun eyləyib yurdumun Tərtər çayı.

Nəğmələri şən ömrün,gözəl çağın davamı,
Ceyran gözlü min suyun,min bulağın davamı,
" Əyri qar" ın davamı, " Dəli dağ" ın davamı,
Yanımca yüyürməkdən bürüyübdür tər çayı,
Məni məftun eyləyib yurdumun Tərtər çayı.

Bu dağlar gözəlini dərələr əzizləyər,
Ləpələr bir- birini danışdırar,səsləyər,
Yaşıl- yaşıl nəğmələr kölgəsində bəsləyər,
Meşələr əlləriylə elə hey örtər çayı,
Məni məftun eyləyib yurdumun Tərtər çayı.

Zirvələrə gün düşüb,gədiklər dumanlıdır,
Hər daşının sinəsi nağıllı, dastanlıdır,
Aylı gecələrində dərə kəhkaşanlıdır.
Aman!- uçsa bircə daş sındırar,bölər çayı,
Məni məftun eyləyib yurdumun Tərtər çayı.

Möcüzənin,heyrətin özündən qopub düşüb,
Ağ çalmalı dağların gözündən qopub düşüb.
Bəlkə Aşıq Şəmşirin sazından qopub düşüb,
Tarlalar gecə- gündüz əzbər öyrənər çayı,
Məni məftun eyləyib yurdumun Tərtər çayı.

Sirli bulaqlarıyla bir loğmandır vətənim,
Bu srlərin sirrini gedib kimdən öyrənim.
Bir daş verin, yapışım, qaya verin ,söykənim,-
Çox çaylardan keçmişəm,sevməmişəm hər çayı,
Məni məftun eyləyib yurdumun Tərtər çayı.

Baxdım sonuncu ulduz göy üzündə sönüncə,
Xəyalım zirvələrdən ormanlara enincə.
Gümüş- gümüş ləpələr ağ zanbağa dönüncə
Pambıq düzənlikləri gözünə təpər çayı,
Məni məftun eyləyib yurdumun Tərtər çayı.

Yalçın- yalçın qayalar musiqi çələngidir,
Qəhrəmanlıq marşıdır- heyratıdır,cəngidir.
Ha deyirəm tez gedim, dağlar tutub ləngidir,
Kaş sıxaydım köksümə bu sinədəftər çayı,
Məni Məcnun eyləyib yurdumyn Tərtər çayı.

Bağışlasın qanunlar,- sabah işə geciksəm,
Gözəlliklər toruna düşə- düşə geciksəm.
İşdir- ya bir məclisə, ya görüşə geciksəm,
Bilin,- seyrə dalmışam daşları mərmər çayı,
Məni Məcnun eyləyib yurdumun Tərtər çayı.

Qopub gələ bilmirəm kəkliklərin səsindən,
Yaşıl ormanlarının təbəssüm meşəsindən.
Eh, Əşrəfin ürəyi uçub öz sinəsindən,
Qalır ki, qucaqlasın ulduzları zər çayı,
Məni Məcnun eyləyib yurdumun Tərtər çayı.

KÖNLÜM DÜŞÜB BİR ALOVA...

Könlüm düşüb bir alova,bir oda,
Aça bilir nə qohuma,nə yada.
Mən ölmərəm,yüz yaşaram dünyada,
Canım olsa o gözəlin fədası.

Gözüm onu hey axtarır hələ də,
Bəxtim vura-indi birdən gələ də.
Yollar boyu çiçəyə də, gülə də
Keçib onun naz-qəmzəsi, ədası.

Günəş kimi nur tökülər üzündən,
Danışdıqca dür tökülər sözündən.
Gözlərimə od yağdırar gözündən,
Qulağımda donub qalar sədası.

Heç bilmirəm nə demişəm, xoşlanıb,
Ürəyimdə bir toy-düyün başlanıb.
Kirpikləri düz sinəmə tuşlanıb,
Axır bir gün xətası var,xətası.

Gülüb baxsa alışaram yanaram,
Küsüb getsə soyuğundan donaram.
Qara rəngdə səadətdir sanaram
Şəvə kimi tellərinin butası.

Hissim,duyğum,canım,gözüm onundur,
Ürəyimdə varsa dözüm-onundur.
Zərif şerim,zərif sözüm onundur,
Zəif şerim özümündür,qadası.

Görən varmı gözəllərin mərdini,
Onlar əymiş aşiqlərin qəddini.
Qohumunun,qonşusunun dərdini
Mən alardım əgər olsa satası.

Bir söz desə-bütün aləm şurlanar,
Yeridikcə yollar da qürurlanar.
Gözlərimə gəlsə gözüm nurlanar
O gözəlin gözlərinin qadası.

Baxışımda bir həsrətin buludu,
Məcnun könlüm məhəbbətin quludu.
Varlığıma o qız salıb bu odu,
Gözləyir ki, kimsə atar oda su.

Kül olmuram, hey yandırır,hey yaxır,
Nə əl çəkir, nə də yaxın buraxır.
Ömür dağdır, mən enirəm, o qalxır
Əlim çətin çatasıdır,çatası.

Nə eybi var,həsrətində, a zalım,
Gecə-gündüz mən əriyim,azalım.
Dünya - görüş dənizidir, məzarım
O dənizdə olar hicran adası.

O tər gülün, o nəğməli dodağın
Vüslaına nə uzağam,nə yaxın.
Xoşbəxtəm ki, o gəzdiyi torpağın
Mən qoynunda yatasıyam,yatası.

FİL SÜMÜKLƏRİ

Gör məni hayana atdı günlərim,
Nə çalım fəryadı qırıq simlə mən?
Piyada qaldılar atlı günlərim,
Şahmat oynayıram taleyimlə mən.

Şah-Mat!-Düşünürəm bayaqdan bəri,
Fiqurlar -ağlımın cəfakeşləri...

Nə mənim günəşim adam yarıdar,
Nə də üşüyən var soyuq qarımdan.
Bir az taleyimin fiqurları da
Artıqdır özümün fiqurlarından.

Hər qarşı tərəfdə kiçik bir ölkə,
Ordular üz-üzə dayanıb burda.
Mahir bir oyunçu əlində bəlkə,
Dönüb vəzir olar piyadalar da...

Hələ düşünürəm,fiqurlarımın
Çoxu öz işində,öz həvəsində
Çoxu öz yerində,öz ünvanında.
Şah da fil sümyü qiyafəsində
Hələ lovğalanır filin yanında...

Açılır önümdə döyüş yolları,
Bu yollar yüz səmtə şəkirlər məni,-
Necə istəyirsən dəyiş yolları,
Bəs niyə mat qoyub fikirlər məni?

Fillər ölümünü bilir deyirlər,
Fillər ayaq üstə ölür deyirlər.
Bəlkə buna görə fil sümükləri
Daş-qaşlar içində çox qiymətlidir...
Fillər öləndə də əzəmətlidir,
Fillər bir-birinə sədaqətlidir.
Nə satqınları var,nə dönükləri...
Bayaqdan bir şahmat taxtası üstə
Dərin fikrə gedib fil sümükləri.

BİR ÖMRÜN MƏNZİLİ UZANAR HƏLƏ

Bir ömrün mənzili uzanar hələ,
Bir qız bu yollarda məni ləngidər.
Qara tül libasda o gülə-gülə,
Sevdirər könlümə qara rəngi də.

Ulduzlar hüsnünə heyran qalarlar,
Qonmaq istəyərlər çiyninə hərdən.
Qorxar ki,oğlanlar məcnun olarlar,
O qız qara geyər əyninə hərdən.

Dünya, tilsiminə düşübdür,nədir,
O ala gözlərin,qara qaşların.
O qız tül libasda ağ fəvvarədir,
Soyuq qucağında qara daşların.

Bir duyğu qoymaz ki,danışam,dinəm,
Bağrıma bir həsrət yükü daşınar.
Onsuz yurd yerinə bənzəyər sinəm,
Ürəyim çevrilər ocaq daşına.

Çöhrəsi nur dolu səhərə bənzər,
Görsəm gözlərimin ümidi artar.
Onsuz keçirdiyim günlərə bənzər,
Onun xoşladığı o qara paltar.

O gedər-çiçəklər ,güllər quruyar,
O gələr-gül açar səkilər indi.
Şimşəktək buludu biçər,doğrayar,
Bir ömrün dan yeri sökülər indi.
Onu ömür boyu gözləyərəm mən,
Hərdən şirin-şirin dindirər məni.
Ömrün qürubunda tutub əlimdən,
Gün çıxan tərəfə döndərər məni.

Bir ömrün mənzili uzanar hələ,
Bir qız bu yollarda məni ləngidər,
Qara tül libasda o gülə-gülə ,
Sevdirər könlümə qara rəngi də.

DƏYİRMAN DAŞI

Dənliyində dən tükənib,
bu daş boşuna fırlanır.
Çaxçağı baş ağrısıdır,
ömrün qışına fırlanır.

Nə gələn var, nə də gedən,
kimdi burda dən üyüdən?
Bu daşı kimdi hərlədən,
ya öz xoşuna fırlanır?

Daş da daşa ruzu kimi,
aşiq olmaz özü kimi
Bir qurbanlıq quzu kimi
dərdin başına fırlanır.

ÜRƏK AĞRISI

Nədənsə həmişə tənginəfəsəm,
Elə bil babamla həmyaş olmuşam.
Əlim qələm tutan, ağlım söz kəsən
Ürək ağrısına yoldaş olmuşam.

Səfərə çıxmışam min bir həvəslə,
Gözlərim bələdçi, könlüm yolçudur.
Ancaq neyləyim ki, sol döşüm üstə
Sağ əlim çox zaman qarovulçudur.

Neçə ürəklərin yarımçıq qalan
Arzusu, istəyi ağrıyır orda.
Əlindən oğlunu güllələr alan
Analar hələ də ağlayır orda.

Dünən bir dostuma açıb dedim mən,
O güldü: təsəlli verirdi sanki,
Dedi: Sən bununla fəxr etməlisən,
Kişi azarına tutulmusanki...

Onsuz da bilirəm,
bilirəm bir gün
Həyatı bu qədər sevdiyim üçün
Bu ürək ağrısı məni də tez-gec...
Di gəl ki, ürək də ağrımayanda
Elə bilirəm ki, yaşamıram heç...

Bir də, neyləmək?
Bir şair demişkən-
Ürək ağrıyırsa yaşayır demək.
Yaxşısı budur ki, salmayaq yada.
Ağrıyır, deməli, həlalik sağdır.
Ürək ürəkdirsə,
bizdən sonra da
Qalıb bu dünyada ağrıyacaqdır.

MƏNİM ÜRƏYİM

Hərdən səhra olan,hərdən bağ olan,
Bir dost kəlməsiylə dönüb dağ olan,
Qisməti həmişə ağrımaq olan,
Dərmanı dağların səhər küləyi,
Ay mənim ürəyim,mənim ürəyim.

Dinsin məhəbbəti əziz tutanlar,
Özünü əbədi oda atanlar.
Desin sol döşünün üstə yatanlar-
Nədir bu dünyadan axı diləyim,
Ay mənim ürəyim,mənim ürəyim.

Hər sözə inanıb,uyan sən oldun,
Məni quru yurdda qoyan sən oldun.
Bir zaman hamıya həyan sən oldun,
İndi bir köməyi kimdən diləyim?'
Ay mənim ürəyim , mənim ürəyim.

Köksümdə odu var ilk məhəbbətin,
Oldum dilənçisi bir xoş ülfətin.
Tək tənha yaşamaq çətinmiş,çətin,-
Yenə buza döndü çayım,xörəyim,
Ay mənim ürəyim,mənim ürəyim.

Bir məsum,küsəyən körpə uşaqsan,
Dindirsəm sinəmi dağlayacaqsan.
Bilsən hönkür hönkür ağlayacaqsan,-
Yar qənimim çıxıb,əğyar köməyim,
Ay mənim ürəyim,mənim ürəyim.

SÖZ DƏ SÖZƏ BAXMAZ...

Tanrım, qurban olum!
Lal olmuşam,lal,
Çarmıxa çəkmisən dilimdən məni,
Alırsan canımı, birdəfəlik al,
Niyə öldürürsən zülümnən məni?

Sükut dəryasında batıb qalmışam,
Bir saman çöpündən tutub qalmışam.
Özüm öz içimdə yatıb qalmışam,
Xəbərim olmayıb çölümdən mənim.

Coşsaydım bir dəli sel idim orda,
Yumruğa dönəcək əl idim orda.
Qolumdan tutsalar el idim orda,
Əcəb ayırdılar elimdən məni.

Üzünü üzümdən döndərən çayım,
Sözünü yellərlə göndərən çayım,
Səni qorumadım , " Köndələn çayım",
Sən niyə qorudun ölümdən məni?!

Bulaqlar- cənnətin mənzərəsiydi,
Dirilik suyuydu,can şirəsiydi...
Orda " cahargah" mənsuriyyəsiydim,
Qırıb tulladılar zilimdən məni.

Canımı canana qurban bilərdim,
Dərdimi oduma yanan bilərdi.
Göstərən olsaydı anam bilərdi,
Anam tanıyardı külümdən məni.

Söz də sözə baxmaz,
sözümdən çıxar ,
Canım gildir- gildir gözümdən çıxar.
Özüm qisasını özümdən çıxar,
Alsa,..
Tanrım alar əlimdən məni.